

Cauza C-322/24**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

30 aprilie 2024

Instanța de trimitere:

Juzgado de lo Mercantil número 1 de Alicante (Spania)

Data deciziei de trimitere:

27 noiembrie 2023

Reclamantă:

Sánchez Romero Carvajal Jabugo, S. A.

Pârâtă:

Embutidos Monells, S. A.

Obiectul procedurii principale

Marcă a Uniunii Europene – Cerere de înregistrare a unei mărci naționale ulterioare – Rea-credință – Acțiune în declararea nulității – Obligare prin acte proprii – Principiul bune-credințe – Limitare a drepturilor ca urmare a toleranței – Întrerupere – Măsuri pentru a obține încetarea atingerii aduse drepturilor într-un termen rezonabil – Comportament global al titularului dreptului anterior

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Cerere de decizie preliminară de interpretare – Articolul 267 TFUE – Regulamentul (UE) 2017/1001 – Directiva (UE) 2015/2436 – Acțiune în declararea nulității – Limitare a drepturilor ca urmare a toleranței

Întrebările preliminare

1) Articolul 61 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 și articolul 9 din Directiva (UE) 2015/2436 a

Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor **statelor membre** cu privire la mărci trebuie interpretate în sensul că titularul unei înregistrări anterioare, care stabilește într-o scrisoare de punere în întârziere un termen specific pentru introducerea unei acțiuni în declararea nulității ce coincide în mod clar și neechivoc cu termenul general de cinci ani pentru introducerea acțiunii în declararea nulității, este obligat prin propriile acte, întrucât i-a dat titularului mărcii ulterioare încrederea că nu va fi acționat în justiție în temeiul eventualei nulități după data indicată? În acest sens, invocarea în cadrul unei proceduri judiciare ulterioare a relei-credințe la formularea cererii de înregistrare, în scopul de a eluda existența unui termen de prescripție, trebuie considerată drept un comportament contrar bunei-credințe dacă, la momentul trimiterii faxului, partea dispunea deja de toate elementele necesare pentru a aprecia că înregistrarea fusese solicitată cu rea-credință?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 61 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 și articolul 9 din Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor **statelor membre** în materie de mărci trebuie interpretat în sensul că comportamentul reclamantei de a se opune în mod activ înregistrării unor mărci ale Uniunii Europene care sunt în esență identice cu mărcile naționale contestate și a căror înregistrare a fost în cele din urmă respinsă din cauza acestei opoziții constituie un efort depus într-un termen rezonabil pentru remedierea acestei situații?

Dispozițiile dreptului Uniunii invocate

Tratatul privind Uniunea Europeană: articolul 6 alineatul (3).

Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (text codificat): articolul 59 alineatul (1) și articolul 61.

Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci: articolul 9 alineatul (1).

Hotărârea din 19 mai 2022, HEITEC, C-466/20, EU:C:2022:400 (denumită în continuare „Hotărârea HEITEC”).

Hotărârea din 22 septembrie 2011, Budějovický Budvar, C-482/09, EU:C:2011:605 (denumită în continuare „Hotărârea Budějovický Budvar”).

Dispozițiile naționale invocate

Legislație

Codul civil, articolul 7 alineatul 1: „Drepturile trebuie să fie exercitate în conformitate cu cerințele bunei-credințe.”

Legea nr. 17/2001 din 7 decembrie 2001 privind mărcile:

Articolul 51 alineatul 1, care reglementează cauzele de nulitate absolută. Potrivit acestei dispoziții, înregistrarea unei mărci poate fi declarată nulă fie pentru încălcarea unei interdicții absolute (articolul 5 din aceeași lege), fie pentru rea-credință din partea solicitantului la depunerea cererii de înregistrare a mărcii.

Articolul 52, care reglementează cauzele de nulitate relativă. Potrivit alineatului 1 al acestei dispoziții, înregistrarea unei mărci poate fi declarată nulă pentru încălcarea unei interdicții relative (articolele 6, 7, 8, 9 și 10 din lege). Totuși, alineatul 2 prevede că titularul unui drept anterior menționat la articolele 6, 7, 8 și 9 alineatul 1 nu poate solicita declararea nulității mărcii ulterioare pe baza dreptului său anterior în cazul în care a tolerat utilizarea unei mărci înregistrate ulterioare timp de cinci ani consecutivi, având cunoștință de această utilizare, cu excepția cazului în care cererea de înregistrare a mărcii ulterioare a fost formulată cu rea-credință.

Jurisprudență

Hotărâri reprezentative pentru stadiul jurisprudenței naționale în ceea ce privește principiul bunei-credințe, teoria actelor proprii și teoria întârzierii neloiale în afara cauzelor având ca obiect mărci:

Hotărârea Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania), Sala de lo Civil, Sección 1 (Secția civilă, Camera 1), din 19 octombrie 2020 (ROJ: STS 3414/2020 - ES:TS:2020:3): privind teoria actelor proprii cu caracter general.

Hotărârea Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania), Sala de lo Civil, Sección 1 (Secția civilă, Camera 1), din 17 iulie 2008 (ROJ: STS 3954/2008 - ES:TS:2008:3954): privind actele proprii și prescripția obținută.

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 SANCHEZ ROMERO CARVAJAL JABUGO, S.A. este titulara mărcilor Uniunii Europene:
- 2 **5J Cinco Jotas SÁNCHEZ ROMERO CARVAJAL JABUGO, S. A. DESDE 1879**, numărul 1.412.048, solicitată la 7 decembrie 1999 și acordată la 4 octombrie 2006, pentru clasa 29.

- 3 **5J**, numărul 9.335.662, solicitată la 26 august 2010 și acordată la 5 iulie 2015, pentru clasa 29.

- 4 La rândul său, EMBUTIDOS MONELLS, S. A. este titulara mărcilor naționale spaniole:
- 5 Marca spaniolă **5Ms** nr. 3.003.995 solicitată la 31 octombrie 2011 și acordată la 9 februarie 2012, pentru clasa 29:

- 6 Marca spaniolă **5Ps** nr. 3.014.970 solicitată la 26 ianuarie 2012 și acordată la 3 mai 2012, pentru clasa 29:

- 7 La 3 noiembrie 2016, reclamanta, prin intermediul unui cabinet profesional specializat în dreptul mărcilor, a transmis pârâtei o scrisoare de punere în întârziere pe cale extrajudiciară, în care a precizat următoarele
- 8 că marca **5J**, cu numărul 9.335.662, este o marcă de renume.
1. că acest fapt este cunoscut de pârâtă în măsura în care SANCHEZ ROMERO CARVAJAL JABUGO, S.A. s-a opus înregistrării semnului 5Cs la Oficina Española de Patentes y Marcas (Oficiul spaniol de brevete și mărci), iar înregistrarea acestui semn a fost respinsă de OEPM ca urmare a acestei opoziții la 12 iulie 2012.
- 9 Că a constatat că pârâta este titulara altor două mărci cu caracteristici similare mărcii 5C's, și anume marca spaniolă **5Ms nr. 3 003 995** și marca spaniolă **5Ps nr. 3 014 970**, împotriva cărora se exercită în prezent acțiunea în declararea nulității.
- 10 În ceea ce privește marca spaniolă **5Ms nr. 3.003.995**, solicitată la 31 octombrie 2011 și acordată la 9 februarie 2012, pentru clasa 29, se precizează că „împotriva acestei mărci **mai poate fi introdusă o acțiune în declararea nulității înainte de 28 februarie 2017**”. (Caracterele albine apar în comunicarea transmisă prin fax).
- 11 În ceea ce privește marca spaniolă **5Ps nr. 3.014.970** solicitată la 26 ianuarie 2012 și acordată la 3 mai 2012, pentru clasa 29, se precizează că „împotriva acestei mărci **mai poate fi introdusă o acțiune în declararea nulității înainte de 18 mai 2017**”. (Caracterele albine apar în comunicarea transmisă prin fax).
- 12 În urma primirii de către pârâtă a faxului, au fost inițiate negocieri care s-au încheiat fără un acord la 28 decembrie 2016.
- 13 La 9 februarie 2017, adică la abia 3 luni de la scrisoarea de punere în întârziere și la 43 de zile de la încetarea negocierilor, pârâta a depus la EUIPO o cerere de înregistrare a două mărci ale Uniunii Europene, care sunt în esență identice cu mărcile naționale înregistrate de aceasta.
- 14 Ca urmare a opoziției formulate de reclamantă împotriva acestor noi înregistrări, în cazul mărcii 16.339.004 respingerea a fost emisă la 2 iunie 2018. În cazul mărcii 16.338.998 respingerea a fost emisă la 2 decembrie 2020.
- 15 La 2 noiembrie 2021, adică la 11 luni de la respingerea ultimei solicitări de înregistrare a mărcii formulate de pârâtă, SANCHEZ ROMERO CARVAJAL JABUGO, S.A. a chemat în judecată EMBUTIDOS MONELLS, S.A., formulând, printre altele, o acțiune în declararea nulității mărcilor naționale ulterioare ale pârâtei. Pârâta a formulat întâmpinare la 14 ianuarie 2022.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 16 Reclamanta susține că pârâta a acționat cu rea-credință atunci când a depus cererea de înregistrare a mărcilor naționale menționate în temeiul articolului 59 din Regulamentul 2017/1001 și al articolului 51 alineatul 1 litera b) din Legea nr. 17/2001 din 7 decembrie 2001 privind mărcile.
- 17 În ceea ce o privește, pârâta invocă limitarea drepturilor ca urmare a toleranței în sensul articolului 61 din Regulamentul 2017/1001 și al articolului 52 alineatul 2 din Legea nr. 17/2001 din 7 decembrie 2001 privind mărcile.
- 18 În acest scop, pârâta susține că înregistrarea mărcilor în discuție datează din 2012, că pârâta a tolerat îndelung utilizarea acestor mărci prin faptul că nu a introdus nicio acțiune în justiție până la 2 noiembrie 2021 și că punerea în întârziere pe cale extrajudiciară emisă la 3 noiembrie 2016 și primită la 4 noiembrie stabilea un termen limitativ pentru introducerea acțiunii în declararea nulității: 28 februarie 2017.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

Considerații privind situația de fapt

- 19 Din scrisoarea de punere în întârziere emisă la 28 februarie 2017 și din faptul că reclamanta însăși stabilește *dies a quo* pentru decăderea din dreptul de a introduce acțiunea la data publicării acordării, împreună cu faptul că este cert că, la acele date, reclamanta s-a opus înregistrării altor mărci naționale similare, rezultă că reclamanta a avut în mod rezonabil posibilitatea de a se opune înregistrării mărcilor naționale.
- 20 Pe de altă parte, este confirmat că, în anul 2012, mărcile reclamantei se bucurau de renume pe teritoriul Spaniei, astfel încât, în conformitate cu criteriile stabilite în Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), se poate considera că înregistrarea de către EMBUTIDOS MONELLS a mărcilor naționale ulterioare a fost realizată cu rea-credință.
- 21 Având în vedere cele ce precedă, există îndoieli cu privire la relevanța unei puneri în întârziere emise prin fax prin care serviciile juridice ale reclamantei, care nu puteau să nu știe la acel moment că circumstanțele existente la data depunerii cererii de înregistrare a mărcilor ulterioare însemnau că înregistrarea mărcii fusese realizată cu rea-credință, au stabilit un termen limitativ pentru introducerea acțiunii în declararea nulității.
- 22 Prin urmare, există îndoieli dacă faptul că titularul unei înregistrări anterioare, deși invocă renumele mărcii și cunoașterea altor mărci înregistrate, nu menționează în punerea în întârziere existența relei-credințe din partea titularului mărcilor ulterioare și stabilește un termen limitativ de 5 ani pentru introducerea acțiunii în declararea nulității, în mod clar și neechivoc, trebuie considerate drept acte

propriu, întrucât au dat naștere încrederii titularului mărcii ulterioare că nu va fi acționat în justiție pe baza unei eventuale nulități a înregistrărilor ulterioare menționate.

- 23 În această privință, trebuie să se clarifice dacă titularul, care dispunea la acea dată de toate elementele de fapt necesare pentru a aprecia posibila rea-credință a pârâtei la depunerea cererii de înregistrare a mărcii, poate ulterior să se prevaleze de această rea-credință pentru a evita aplicarea termenului de 5 ani menționat anterior.
- 24 În mod similar, și în cazul în care partea este obligată prin propriile acte, neputând, prin urmare, invoca reaua-credință drept cauză de nulitate sau drept cauză de nedecădere, instanța națională trebuie să aprecieze dacă există o limitare a drepturilor ca urmare a toleranței, sens în care trebuie să se țină seama de principiile enunțate în Hotărârea Budějovický Budvar și în Hotărârea HEITEC.
- 25 În ceea ce privește cererea de înregistrare depusă de pârâtă la EUIPO având ca obiect două mărci ale Uniunii Europene, care sunt practic identice cu mărcile naționale ulterioare în discuție în prezenta procedură, există îndoieli dacă opoziția formulată de reclamantă, care a avut ca rezultat respingerea cererii, poate fi considerată un act de întrerupere a decăderii.
- 26 Mai exact, dacă comportamentul titularului mărcilor anterioare de a se opune în mod activ înregistrării acestor mărci ale Uniunii Europene constituie un efort depus într-un termen rezonabil pentru remedierea acestei situații.

Cu privire la relevanța întrebărilor preliminare

- 27 Prezenta procedură se referă la aplicarea articolelor 59 și 61 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (text codificat).
- 28 În special, Curtea trebuie să clarifice interacțiunea dintre principiul general de drept al bunei-credințe și articolele menționate. Trebuie să se stabilească dacă un comportament care poate fi considerat drept un „act propriu” obligă partea în sensul creării în sarcina sa a unor obligații care au ca efect decăderea din dreptul la o cale de atac în cazul în care, la sfârșitul termenului impus de ea însăși, care coincide cu termenul general de 5 ani pentru introducerea unei acțiuni în declararea nulității, aceasta nu a formulat o acțiune.
- 29 Această chestiune nu a făcut anterior obiectul unei decizii în cadrul dreptului Uniunii.
- 30 Totuși, părțile pun la îndoială relevanța întrebării preliminare. Reclamanta susține că termenele de introducere a acțiunii în declararea nulității nu constituie o normă dispozitivă, ci o normă de drept public și, prin urmare, nu se află la dispoziția părților. Astfel, transmiterea unei comunicări prin fax care stabilește în mod limitativ un termen de introducere a acțiunii în declararea nulității nu obligă partea

în ceea ce privește o procedură judiciară ulterioară în cazul în care înregistrarea a fost solicitată cu rea-credință. Reclamanta consideră că acțiunile desfășurate în cursul anilor 2012, 2016, 2017, 2017, 2018, 2019, 2020 și 2021, atât în cadrul unor proceduri administrative, cât și în cadrul unor proceduri judiciare, trebuie calificate drept un efort rezonabil de a împiedica consolidarea situației mărcii contestate.

- 31 În ceea ce o privește, pârâta susține că nu este necesară adresarea unei întrebări preliminare, întrucât există o jurisprudență constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene care oferă un răspuns la întrebările adresate. În acest sens, pârâta amintește Ordonanța din 25 octombrie 2007, Nijs/Curtea de Conturi (C-495/06 P, EU:C:2007:644), punctele 54-56, și Ordonanța din 24 iunie 2010, Kronopoly/Comisia (C-117/09 P, EU:C:2010:370). În special, pârâta precizează că trebuie să se țină seama de Ordonanța din 13 februarie 2014, Marszałkowski/OAPI (C-177/13 P, EU:C:2014:183). Prin urmare, consideră că partea este obligată prin propriile acte și, așadar, întrucât a fost stabilit un termen de introducere a acțiunii, partea nu poate formula acțiunea ulterior. În ceea ce privește cea de a doua întrebare preliminară, consideră că această chestiune a fost deja soluționată prin Hotărârea HEITEC.
- 32 Totuși, argumentele părților nu contestă abordarea adoptată de Tribunalul de Primă Instanță. De fapt, părțile au opinii divergente în privința aplicării principiului menționat, ceea ce înseamnă că răspunsul nu este evident.
- 33 În acest sens, trebuie amintit că interpretarea reclamantei cu privire la natura termenelor de introducere a acțiunii în declararea nulității se întemeiază pe interpretarea unei reglementări naționale, iar nu a unei reglementări comunitare în lumina jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- 34 Or, nu este necesară, în acest scop, explicarea decăderii din punctul de vedere al dreptului național, întrucât chestiunea este exclusiv comunitară, astfel că interpretarea decăderii care ar fi putut fi dată de instanțele naționale în lumina dreptului spaniol este lipsită de relevanță.
- 35 Pe de altă parte, se solicită Curții să își clarifice jurisprudența din cauzele Budějovický Budvar și HEITEC. Această întrebare este pertinentă, având în vedere că instituția limitării drepturilor ca urmare a toleranței este o instituție autonomă a dreptului Uniunii, a cărei natură și contururi diferă de instituțiile naționale similare, în special de cele din dreptul național spaniol (prescripția și decăderea), existând concepte diferite în statele membre. Din acest motiv, se consideră că este necesară o delimitare în mod necesar cazuistică pentru a asigura uniformitatea aplicării acestei instituții de către diferitele state membre.
- 36 În acest sens, nu se poate considera că este vorba despre un act clar sau despre un act clarificat de jurisprudența recentă a Curții, având în vedere că poate exista un răspuns diferit din partea instanțelor din diferitele state membre. Altfel spus, nu

este vorba despre un răspuns evident pentru toate instanțele specializate în mărci ale Uniunii Europene din toate statele membre.

Cu privire la prima întrebare preliminară

- 37 Principiul bunei-credințe este un principiu general de drept, comun tuturor statelor membre. Este, de asemenea, un principiu general de drept comunitar. Prin urmare, nu vedem niciun motiv pentru ca acesta să nu fie luat în considerare ca parametru de apreciere a comportamentului părților.
- 38 În acest sens, transmiterea de către titularul unei înregistrări anterioare a unei puneri în întârziere care prevede limitativ un termen pentru introducerea acțiunii în declararea nulității trebuie să oblige partea care a transmis-o, având în vedere că *nemo potest contra factum proprium venire*. Acest lucru este valabil mai ales în cazul în care acest termen este termenul general de 5 ani prevăzut pentru introducerea acțiunii în declararea nulității.
- 39 Faptul că înregistrarea semnului ulterior ar fi putut fi realizată cu rea-credință este lipsit de relevanță în măsura în care titularul semnului anterior dispunea, la momentul trimiterii faxului menționat, de toate elementele necesare pentru a stabili că înregistrarea respectivă a fost realizată cu rea-credință.
- 40 În același timp, este, de asemenea, lipsit de relevanță faptul că punerea în întârziere este formulată de însuși titularul semnului anterior sau de serviciile sale juridice. Fără îndoială, faptul că este realizată de serviciile sale juridice, specializate în dreptul mărcilor, impune ca partea să fie obligată de propriile acte, întrucât a dat naștere unei încrederi a părții adverse în sensul că acțiunea în declararea nulității nu va fi introdusă ulterior.
- 41 Prin urmare, invocarea, cu ocazia unei proceduri judiciare ulterioare, inițiată la 4 ani după trimiterea faxului menționat, a existenței relei-credințe în cererea de înregistrare în scopul evitării aplicării termenului general de 5 ani pentru introducerea acțiunii trebuie să fie considerată un comportament contrar bunei-credințe.
- 42 În consecință, instanța de trimitere propune Curții să răspundă afirmativ la prima întrebare. Altfel spus, articolul 61 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 și articolul 9 din Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretate în sensul că titularul unei înregistrări anterioare care, în cadrul punerii în întârziere pe cale extrajudiciară, stabilește un termen limitativ pentru introducerea acțiunii în declararea nulității, este obligat prin propriile sale acte, întrucât a dat naștere unei încrederi a titularului mărcii ulterioare în faptul că nu va fi acționat în justiție în temeiul unei eventuale nulități după data stabilită, astfel încât reaua-credință a titularului semnului ulterior la momentul înregistrării este lipsită de relevanță dacă titularul semnului anterior dispunea de toate elementele necesare pentru a considera că acest comportament a fost de bună-credință.

Cu privire la a doua întrebare preliminară

- 43 Trebuie să se constate că, sub rezerva faptului că reclamanta nu a introdus acțiunea în declararea nulității în termenul prevăzut, nu a existat o limitare a drepturilor ca urmare a toleranței în sensul reglementării Uniunii.
- 44 În Hotărârea HEITEC, Curtea a statuat că „dacă titularul mărcii anterioare sau al unui alt drept anterior, cu toate că și-a exprimat opoziția față de utilizarea mărcii ulterioare printr-o punere în întârziere, după ce a constatat refuzul destinatarului acestei puneri în întârziere de a se conforma acesteia sau de a iniția negocieri, nu și-a continuat eforturile într-un termen rezonabil pentru a remedia această situație, dacă este cazul prin introducerea unei căi de atac administrative sau a unei acțiuni în justiție, trebuie să se deducă de aici că acest titular nu a luat măsurile de care dispunea pentru a obține încetarea pretensei atingeri aduse drepturilor sale” (punctul 55).
- 45 Or, această afirmație nu poate fi interpretată în sensul că respectiva cale de atac administrativă trebuie să se refere numai și exclusiv la marca înregistrată contestată, ci că trebuie apreciat comportamentul global al titularului mărcii anterioare.
- 46 Astfel, considerăm relevant faptul că pârâta a încercat să înregistreze la EUIPO două mărci ale Uniunii Europene care erau în esență identice cu marca națională înregistrată, având în vedere că elementul verbal distinctiv și dominant rămânea neschimbat, și că aceste înregistrări au fost respinse tocmai din cauza atitudinii belicoase a titularului semnului anterior.
- 47 În acest sens, deși reclamanta nu a luat măsuri pentru a obține încetarea atingerii aduse drepturilor sale cu privire la mărcile naționale contestate în cadrul procedurii judiciare ulterioare, a făcut acest lucru cu privire la mărci similare în cadrul încercărilor de înregistrare a acestora la EUIPO.
- 48 În urma opoziției reclamantei împotriva acestor noi înregistrări și a respingerii ulterioare a acestora, reclamanta a introdus acțiunea în declararea nulității împotriva mărcilor naționale la 2 noiembrie 2021, adică la 11 luni de la respingerea ultimei mărci solicitate de pârâtă.
- 49 Prin urmare, propunem Curții să răspundă la cea de a doua întrebare în sensul că articolul 61 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 și articolul 9 din Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretate în sensul că comportamentul reclamantei, constând în a se opune în mod activ înregistrării unor mărci ale Uniunii Europene care sunt în esență identice cu mărcile naționale contestate și a căror înregistrare a fost în cele din urmă respinsă din cauza acestei opoziții, constituie un efort depus într-un termen rezonabil pentru remedierea situației, acțiunea fiind introdusă în termen de 11 luni de la respingerea ultimei mărci solicitate de pârâtă.